Huuskiobet

Syngespil i een Akt,

oversat

efter Alexander Duvals Original,

til Dalayracs Musik,

af

Dr. Frankenau.

Kiøbenhavn 1802.

Paa Hofboghandler S. Poulsens Forlag,

trykt hos J. Breinholm.

Personerne:

Mad. Dorval.

Lise. Mad. Dorvals Søsterdatter.

Ferville. Mad. Dorvals Naboe.

Versac. En ung Digter.

Dermont. En ung Komponist.

En Tiener.

Scenen er i et Huus paa Landet, femten Mile fra Bordeaux.

Første Scene.

(Theatret forestiller en landlig Egn. Paa den ene Side seer man et ret skiønt Huus med en Port; længere i Baggrunden et andet Huus. Den forreste Deel af Theatret er afdeelt fra det øvrige, formedelst et lille Stakitverk, der tilkiendegiver, at Pladsen for ved det forreste Huus er indhegnet, blot for at hindre Kiørsel med Vogne. I denne Indhegning, og lige over for det forreste Huus, er en liden Buskage med et Steenbord og Havegebænke. En trykket Bekiendtgiørelse, om at Huset er tilfals, er klinet paa Muren af det forreste Huus, ved Siden af Porten, saaledes at den kan sees af alle Forbigaaende.)

Mad. Dorval. Ferville

(komme ud af det forreste Huus, som tilhører Mad. Dorval).

Mad. Dorval. Deres Bud er lumpent!

Ferville. Men kiære Naboerske!

Mad. Dorval. Det er nu i en Tid af tre Maaneder, De har talt om, at De vilde kiøbe

mit Huus, og nu, da jeg vil overlade Dem det for den Priis De engang har budet mig, saa vil De neppe give mig Halvdelen af hvad det er værd.

Ferville. Ih, det er jo meget ligefrem; og noget som skeer hver Dag.

Mad. Dorval. Blandt Folk af Deres Lige.

Ferville. De skulde have modtaget mit Tilbud i Tide.

Mad. Dorval. En skiønne Grund!

Ferville. Huset ligger saa slet.

Mad. Dorval. Det siger De.

Ferville. De seer jo selv, at ingen Kiøber melder sig.

Mad. Dorval. Tak skal De have, at De nedsætter min Eiendom, for at faae den for saa meget bedre Kiøb. —

Ferville. Hvis De kan faae mere, saa raader jeg Dem at tage det.

Mad. Dorval. Jeg skal nok mage det saa, at Huset ikke skal komme i en saadan Jødes Kløer, som De er.

Ferville. Man er altid en Jøde, naar man søger sin Fordeel.

Mad. Dorval. De søger Deres Fordeel paa Andres Bekostning.

Ferville. Enhver handler paa sin Viis. Slaaer de til?

Mad.

Mad. Dorval. Nei, siger jeg Dem! Nei!

Ferville. Nu, som De behager! See nu til, om De kan blive af med Huset.

Mad. Dorval. Tag Dem det ikke saa nær! De skal faae at see. . . . . . Lad der kun komme en Kiøber. Og hvis han vil lyde mit Raad, saa skal de Fordele, De har af mit Naboeskab. . . . . Nok, jeg veed, hvad jeg veed. Lev vel.

Ferville (i det han gaaer). Ja, snak Du for din Æske. Huset bliver dog mit.

Anden Scene.

Mad. Dorval (allene).

Den lumpne Karl! . . . . . Jeg er saa arrig. . . . . . Jeg, som giorde Regning paa denne Kiøbesum, for at kunde udstyre min lille Søsterdatter, den gode Tøs . . . . . Hun skal ikke blive givt. Der er just ingen stor Ulykke i det. Men denne Ferville . . . . Ah, jeg skal før sælge mit Huus til den første den beste, end lade denne Jødeknegt faae det. . . . . Nu maae jeg til at faae fat paa min Notarius, at han kan bringe mig den Ting i Rigtighed, efter hans Hoved. Jeg bryder mig ikke stort om det, jeg holder ikke af denne Egn. Jeg reiser tilbage til Paris, hellere i Dag end i Morgen. (Hun raaber ind ad Huusdøren) Lise! Lise! . . . . Det

landsatte Huus! . . . . . . Jeg havde travlt nok med at komme betids herud for at sælge det! Lise! Saa kom dog, Barn! Du kommer aldrig, naar jeg kalder.

Tredie Scene.

Lise. Mad. Dorval.

Lise. De er vreed, Moster!

Mad. Dorval. Ja, Jomfrue, jeg er vreed; meget vreed.

Lise. Hvad har jeg da giort?

Mad. Dorval. Hvad Du har giort? At være saa smuk, som Du er, og ikke have den mindste Medgivt.

Lise. Moster! jeg forstaaer ikke . . . ,

Mad. Dorval. Ak, Du forstaaer ikke, at Du aldrig bliver givt . . . . Nei, Jomfrue! Du faaer intet Udstyr, og man kan ikke blive givt uden Udstyr. Forstaaer Du det?

Lise. Men, jeg har jo aldrig tænkt paa at givte mig.

Mad. Dorval. Ja, det er nu i den Alder . . . . . men der kommer en Tid, da man tænker anderledes. . . . . O, den fordømte Naboe!

Lise. Hvad har han giort?

Mad. Dorval. Hvad han har giort? Han har hindret mig i, at sælge mit Huus. Du de-

bekymrer Dig nu ikke det mindste om mine Sager. Denne Kiøbesum skulde engang være din Medgivt . . . . Men Du er nu saadan en Galning! Alt, hvad jeg ellers eier, staaer paa Livrente. Til Trods for mine Arvinger, vilde jeg gierne forsikkre Dig et lidet Udkomme efter min Død; men nei! Jomfruen, tænker paa ingen Ting.

Lise. O, min gode, dyrebare Veninde!

Mad. Dorval. Ja, din dyrebare Veninde, som ikke kan giøre noget for Dig. . . . . Nu, jeg maae hen, og snakke et Par Ord med min Notarius, for at see, hvorledes jeg udfinder et Middel, hvorved jeg kunde . . . . Han boer henne i den anden Ende af Byen. . . . . Jeg gaaer derhen . . . . Gaae Du imidlertid ind, og giør alting færdig til vores Reise.

Lise. Hvad siger De, Moster! Reise vi tilbage igien, til Paris? o, det er rart!

Mad. Dorval. Hvor Du blev glad! Ja jeg lugter nok Lunten. Du haaber, der at finde et vist ungt Menneske, ved Navn Dermont, som jeg ikke kiender; men, som har løbet efter Dig. Jeg veed Alting.

Lise. O, det skulde ærgre mig meget, at see ham igien.

Mad. Dorval. En ung Galning! der ikke forstaaer andet end at komponere Operaer.

Lise.

Lise. Og, som tænker mere paa fine Operaer, end paa mig!

Mad. Dorval. Der er uden Tvivl intet ved det Menneske.

Lise. Ikke det mindste! han har ikke skrevet mig en eneste Gang til.

Mad. Dorval. Du har giort vel i, at slaae ham af dine Tanker.

Lise. O, jeg tænker aldrig mere paa ham. . . . O, kiære Moster! dersom De havde kiendt ham, saa vilde De vist have elsket ham; han er saa behagelig, forekommende, ædel, følsom . . . . . og et Talent! . . . Det er umueligt at høre hans Musik, uden at føle en Glæde . . . . . en Uroe . . . . .

Mad. Dorval. Hm!

Lise. Det skulde ligeledes giøre mig meget ondt, om jeg nogen Tid skulde ægte ham.

Mad. Dorval. Hvis han havde noget til Beste, saa kunde jeg maaskee have givet mit Samtykke . . . . .

Lise. Og jeg samtykker aldrig; saa stolt er jeg!

Mad. Dorval. Men, at lade unge Folk komme sammen, uden at eie det mindste! Hvad vilde denne Fusentast giøre for sin Kone? Musik! Jo, jo, det vilde blive en lykkelig Kone.

Lise.

Lise. Ja, Musik . . . . Jo! det vilde blive meget moersomt! Jeg beder Dem, tal ikke mere om den Sag! allene hans Navn er nok til at giøre mig vreed. Det er en Utaknemmelig, en Forræder, en Troløs . . . . og hvis jeg nogen Tid seer ham igien . . . . O, lad os snart reise tilbage til Paris.

Mad. Dorval. Det skal vi. Gaae nu ind og giør Alting klart til vores Reise! Afsted! afsted! og tænk ikke mere paa denne Dermont . . . Troe Du mig, givt Dig aldrig! bliv ved din Pigestand. Baade Du og jeg vil finde os lykkeligere derved.

Fierde Scene.

Lise (allene).

Jeg troer paa min Ære, at jeg vil følge hendes Raad. Den Utaknemmelige! Ikke engang at skrive mig til! Han svor mig dog, at han stedse vilde elske mig.

Aria.

Stoler kun paa Mandfolks falske Eeder!
Hører til! naar Elskov Texten er.
Deres Blik er et Glimt, som stedse vild os leder,
Deres Smiil er Bedrag, og dog vort Hierte
kiær.

Min

Min utro Elskers Eeder
Jeg end at høre troer;
At saa ømt han mig tilbeder
Stedse mig hans Læbe svor.
Og jeg hans Snak for gyldig tager;
Skiønt han sværger, at være mig tro, som før,
Nu andre Piger han Opvartning giør.
Stoler kun paa Mandfolks falske Eeder!
Hører til, naar Elskov Texten er.
Deres Blik er et Glimt, som stedse vild os leder,
Deres Smil er Bedrag, og dog vort Hierte kiær.

En flygtig Gud ei Haand at række,
Der ligger Viisdom i;
O, nei! ved ham kun muntert at giække
Man let for hans Garn vil gaae fri.
Stedse er han lumsk Bedrager;
Liigt et Lyn, hans Anfald er;
Og dog hans Piil os behager,
Skiønt Fredens Morder den er.
Stoler kun paa Mandfolks falske Eeder!
Hører til, naar Elskov Texten er!
Deres Blik er et Glimt, som stedse vild os leder,
Deres Smiil er Bedrag, og dog vort Hierte kiær.

Ah, der seer jeg nogle unge Mennesker paa Veien. Den ene af dem nærmer sig ..... Jeg vil løbe ind i Huset .... Ah, disse Mandfolk! .... man løber for dem; men man tænker dog paa dem fra Morgen til Aften. (Hun gaaer ind i Huset, i samme Øieblik, som sperres, Versac lader sig see i Baggrunden af Theatret.)

Femte Scene.

Versac. Dermont.

Versac. Dette Sted forekommer mig ret vakkert. Her vil vi blive, til den værste Middagshede er over. Naa, saa tag dog Benene med Dig, ubarmhiertige Nølepeer!

Dermont. Men her ere vi jo komne ind paa en indhegnet Plads, som hører til dette Huus.

Versac. Du er nu altid saa bange. Har da et Par stakkels Fodgiængere ikke Lov at søge Ly imod Varmen.

Dermont. Man kunde troe om os, at vi vare .....

Versac. Gavtyve maaskee? Dog, oprigtigt talt! see vi ud dertil? Dette Væsen, denne Dragt ......, og naar Alt kommer til Alt, hvad vil man da giøre os?

Dermont. Man kunde meget høflig bede os at fortrække.

Versac. Fy! fy! man vover ikke saaledes at fornærme to af Apollos kiæreste Sønner; en Digter . . . . en Musikdyrker.

Dermont. Apollos kiæreste Sønner maae sove under aaben Himmel.

Versac. Deri bør de ogsaa ligne Guden for Konsterne. Tænk, han maatte jo vogte Qvæg.

Dermont. Men, hvor ulykkelig han ogsaa var, saa fik han dog sin Middagsmad, og vi ere fastende.

Versac. Rip ikke det Saar op! Det er de forbandede Giæstgiveres Skyld . . . . . De skrev os jo alenlange Regninger.

Dermont. Det er dit Fusentasterie, der er Skyld i alting. Hvor jeg nu fortryder, at jeg lod Dig være Kassemester! Vi havde havt mere end vi behøvede til vores Reise; men Herren skulde beværte alle Reisende, som vi mødte; endnu i Gaar, fem, sex Personer, og altid de lækkreste Retter. . . . De Poeter ere ret nogle Fraadsere!

Versac. Og Du . . . . altid den beste Viin . . . . Disse Musici ere ret nogle Skyllehalse!

Dermont. Nu sidde vi smukt i det. Hvad skal der nu blive af? Hverken Du eller jeg eier den mindste Hvid, og vi have endnu næsten ti Mile til Bourdeaux.

Versac. Ja, rigtig nok er vores Forfatning just ikke ret lystelig . . . . . Bare vi endda havde nogle Bijouterier! . . . . . Men vi ere alt for strænge Philosopher; vi have altid ladet haant om saadanne Smaating. Hvis vi kunde træffe paa en eller anden Konstelsker, der forstod at skiønne paa vore Fortienester; han laante os maaskee en lille Sum, imod Anviisning paa vores Opera.

Dermont. Da fik han ogsaa et herligt Pant.

Versac. Ah, Hr. Broder! betænk, at dette skiønne Verk skulde have lagt Grunden baade til vores Ære og Velfærd. Naa, lad os fatte en Beslutning, Lad os tage Plads i dette Lysthuus! Lad os aande denne behagelige Duft. See Dig engang om! her kan vi vederqvæge os for got Kiøb. (De sætte sig under Buskene, midt for Huset.)

Dermont. Jeg er saa ærgerlig, at jeg veed hverken ud eller ind.

Versac. Syng mig engang den Aria, Du komponerede i Aftes!

Dermont. O! gaae Du ad Helvede til!

Versac (søger i sin Brevtaske). Den anden Akt i mit Stykke ender sig ikke saa got som jeg ønskede. I Stedet for at lade Personerne gaae ud at spadsere, giør jeg bedre i at . . . .

Der-

Dermont. Lade dem gaae til Bords, og os med. — Put dit Manuskript i Lommen igien . . . . naar man har en tom Mave . . . .

Versac. Saa er Hovedet saa let; det er just den Tid man bør arbeide.

Dermont (sukkende). Ah!

Versac. Hvor Du sukker dybt! Jeg maae ret lee ad Dig, hvor nødig jeg vil.

Dermont. Vores Forfatning er paa min Ære, ogsaa ret moersom! Hvor det nu ærgrer mig, at jeg har giort Følgeskab med Dig, paa denne forbandede Reise!

Versac. O, det er jeg Dig just ikke synderlig forbunden for! thi det har Du giort, mindre af Venskab for mig, end i Haab om at finde den ømme Gienstand for din Kierlighed, som skal opholde sig i Egnen omkring Bourdeaux.

Dermont. Og hvorledes skal jeg kunde søge hende, uden at have en Skilling i Lommen?

Versac. Men i Morgen komme vi jo til min Onkle.

Dermont. Ja, vi vil blive smukt modtagne hos din Onkle, saa vidt jeg kan skiønne af de Breve, som han har skrevet Dig til.

Versac. Det er sandt, han er meget vreed paa mig, fordi jeg gav Handelen Fanden, for at betræde Konsternes Bane. Disse got Folk have deres Fordomme . . . . . Enhver sin Lyst; men

men det er nok naar han hører mine Vers, og din Musik, da vil han strax fatte andre Tanker. Jeg er vis paa, at han vil tage vel imod os. Betænk saa, at jeg er hans eneste Arving; og lad være at han skiænder paa mig, saa glæder han sig dog i Centrum over mit Smukke Held.

Dermont. Jo, jo! vor Smukke Held. Især det sidste Stykke.

Versac. Hvad hører jeg? Har Du endnu ikke glemt dette lille Vanheld?

Dermont. Denne forbandede Gienkiendelses-Scene.

Versac. Du vilde jo saa have det. Jeg havde giort det ret pathetisk; men hele Verden stak i at lee. Jeg havde tillige indflettet den allerreneste Moral . . . . . men ingen vilde vide af den, at sige . . . . . o Tider, o Sæder!

Dermont. Lad os ikke tale mere derom; men see, at komme paa Vei igien.

Versac. Nei, jeg er træt; dette Sted er behageligt . . . . Dette Krat; denne Udsigt . . . . o, gid jeg kunde boe paa Landet. Jeg er skabt for de rolige Glæder; det er en afgiort Sag. Hvis vort Stykke vinder Biefald, saa kiøber jeg mig strax et lille Herresæde.

Dermont. Men vil Du dog ikke engang høre op med disse Løier?

Duo

Duo.

Versac.

Mit Hiertes Ønske stedse var
Et landligt Tag, og Lundens Skygge;

Dermont.

Det er, som man et Ordsprog har;
I Luften sig Kastel at bygge.

Versac og Dermont,
(den sidste haanlig).

Der Du) / jeg) i stille Eensomhed
Skal skue de klareste Dage,
Den, saa kielne Nattergals Klage,
Og den sølvklare Kildes Lyd,
Skal daglig skabe Dig) / mig) foryngет Fryd.

Dermont.

Nu saadant Spøg mig ei vil smage.

Versac.

Nei, Ven! Du det for Alvor tage!

Dermont.

Din Hytte, og din Kildes Fald,
Din Nattergal, dens ømme Klage,
Kun volde mig fornyet Qval.

Ver=

Versac.

Som Ven, der aldrig Ven vil svige,
Hos mig din Tid ei falde lang!
Du skriver Vers til din Pige,
Jeg sætter dem i kielen Sang.

Dermont.

Hos ham Forstanden gaaer sin Gang.

Dermont, Jeg er kied af disse Narrestreger. Jeg gaaer videre. Følger Du med?

Versac. Stop lidt! der falder mig en Idee ind . . . . , Kun frisk til! Det er umuligt, at et Par saa unge og elskværdige Personer, som vi, skulde gaae Glip af vores Middagsmad i et Land, som dette . . . . . . Jeg gaaer, paa min Siel! hen, uden Omstændigheder, og spørger . . . . . .

Dermont. Atter en dum Streg!

Versac. Snik Snak! Dette Huses Beboere vil ikke kunde modstaae min Veltalenhed. Jeg skal beraabe mig paa Giæstfrihedens Love. Jeg skal fortælle dem om din Elskov, og min Appetit; om deres Følsomhed og min Opera. Jeg skal oven i Kiøbet læse den op for dem ifald De har Lyst.

Dermont. Vil Du da see mig give Aanden op af Utaalmodighed?

Versac (gaaer hen til Porten). Det er besluttet, men hvor er Klokkestrengen? (han seer paa Plakaten). Hvad er det? . . . . „Nærværende Huus er tilkiøbs . . . . . Beliggenheden . . . . med Stald og Vognremise . . . . Hvad synes Du om denne Egn?

Dermont. Gaae Fanden i Vold!

Versac. Staaer dette Huus Dig an?

Dermont. Ih nu! Ja! Jeg lider det ret got; og hold saa Kieft.

Versac. Du synes altsaa got om det? nu vel! saa kiøber Jeg det.

Dermont. Siig mig engang Versac; er Du gaaet fra Forstanden?

Versac. Ih nei vist ikke. Huset ligger skiønt; der er en meget stor Hauge til det. Frugttræer der love en god Høst. Staldrum og Vognremise. Det er ret beqvemt for mig. Jeg kiøber det.

Dermont. Jeg gaaer min Vei.

Versac. Hvad er det for Snak; Du veed jo nok, at Jeg overlader Dig et Værelse i Huset.

Dermont. O Du alle Galningers Galning!

Versac. Ach, du troer, at det kun er mit Spøg. (han vil ringe paa, men Dermont holder ham tilbage).

Der-

Dermont. Veed Du vel, at Jeg ikke vil vide af denne ny Narrestreg.

Versac. (nærmer sig for at ringe). Lad Du kun mig raade. Vil Du forbyde mig at kiøbe et Sted som Jeg har Lyst til?

Siette Scene.

De Forrige. Mad. Dorval (som kommer for at gaae ind i sit Huus.)

Mad. Dorval (til Versac, som ringer). Hvad er til Tieneste mine Herrer?

Versac. Dette Huus er jo tilkiøbs. Jeg ønskede gierne at see det.

Dermont. Hvad tager Du dig for?

Mad. Dorval. De kan ikke henvende Dem til nogen bedre end mig. Det er mig som eier det.

Dermont. Det giør os ondt, at vi skal volde dem Uleilighed.

Versac. Jeg beder at De ikke tager det ilde op.

Mad. Dorval (til Versac.) Jeg troer vist, at De vil være tient med Huset.

Dermont. Da tvivler jeg derom.

Versac. Hvilken Snak! Jeg synes meget vel om Huset. Det ligger skiønt. Og jeg synes her er ret ypperlig og sund Luft her i Egnen.

Mad. Dorval. Den er frisk, og reen. Den giver altid god Appetit.

Versac. Det merke vi.

Mad. Dorval (ringer) Der kommer ingen og lukker op. . . . . . Min Søsterdatter er nok nede i Haugen. . . . . Men Tienestefolkene . . . . .

Versac. Det har ingen Hast, de kommer nok.

Mad. Dorval. Nei, nu er jeg kied af at staae her . . . . og desuden ere de nok trætte mine Herrer.

Dermont. Overmaade Madam!

Versac. Og vi ere dog komne til Vogns.

Dermont. Det skulde neppe nogen troe, naar han saae os.

Mad. Dorval (seer til deres støvede Fødder) Til Vogns? og hvor har de da giort af Vognen?

Versac. Vi lode den staae i næste By.

Mad. Dorval. Hvor der?

Versac. I Vertshuset . . . . de forgylte Horn.

Mad. Dorval. Men den nærmeste By ligger endnu temmelig langt borte, og Veiens Længde . . . .

Versac. Ja, man har raadet os Bevægelse for vores Helbreds Skyld.

Der-

Dermont. Og den kan ikke andet end være ypperlig efter mere end halvandet Hundrede Mi . . . .

Versac (sagte til Dermont). Hold Mund.

Mad. Dorval. Men, hvorledes vil det nu gaae i Aften? . . Dersom De vil, saa skal jeg sende et Bud med Ordre til Deres Kudsk. . . . . . Hvad heder Byen?

Versac. Hvad den heder? Kan Du ikke erindre Navnet? Den heder . . . . .

Dermont. Jeg troer Crac. . . . . . Crac. . . .

Mad. Dorval. Briac vil de sige.

Versac (peger ud til en af Siderne). Rigtigt; Briac. Derude! omtrent paa den Kant.

Mad. Dorval. (peger til den modsatte Side). Nei, paa den Kant.

Versac. Ja, ja rigtigt. Jeg er ikke endnu saa gandske orienteret her.

Mad. Dorval. Men, der kommer ingen. (hun ringer endnu engang). Jeg vilde gierne byde Dem lidt at bide paa.

Versac. Ah Madam! De er alt for god. Jeg beder . . .

Mad. Dorval. De lyster intet? Ah, det er ikke længe siden De spiiste til Middag.

Versac. Nei, men der i Briac spiser man meget slet . . . . . . og den lange Vei . . . .

 Mad.

Mad. Dorval. Naa, endelig kommer nogen. . . . Tør jeg bede Dem trine ind mine Herrer.

Versac (byder hende sin Arm). Madam!

Mad. Dorval (til Dermont). De vil ikke giøre mig den Ære?

Dermont. Jeg er dem meget forbunden Madam, men jeg har ikke i Sinde at kiøbe Huset.

Versac. Det er en Original. Det raves ler undertiden lidt for ham. Jeg skal fortælle Dem det siden.

(De gaae ind).

Syvende Scene.

Dermont (allene). Den Galning! Hvilken Dristighed han har! Jeg kommer til at sætte en Pind for hans Sottiser. Jeg vil slet ikke at han skal tage denne Kone ved Næsen, hun forekommer mig meget agtværdig. . . . . Dog, jeg kiender Versac; med alle hans Fusentasterier er han dog ikke i Stand at . . . . . og nu kan jeg jo profitere af Tilfældet som har bragt mig til dette Huus, maaskee kunde jeg faae nogen Efterretning om Madame Dorval, og min elskværdige Lise! Hvad mon hun tænker om min Taushed? Men ogsaa at reise saa pludselig bort! neppe at skrive mig to Ord til! og glemme at opgive mig

Nav-

Navnet paa det Sted hvor hun er reist hen. Det er i Egnen omkring Bordeaux, hos en Moster som jeg ikke kiender. Det er alt hvad jeg veed. O, min Lise! min Lise! Jeg er strafværdig i dine Øine, og dog veed Himlen hvor høit jeg elsker Dig, og hvad jeg lider under din Fraværelse.

Aria.

Forelsket, liig en Oldtids Digter,
Jeg følger hvert min Skiønnes Fied;
Og lider, tro mod Elskovs Pligter,
Og synger ømt min Kierlighed.

Ah, kieded' sig kun Lises Hierte,
Imens hun savne maa sin Ven!
Sød, ja sød er Elskov din Smerte,
Naar man er To at dele den.

Men, eensom, ak! liig Oldtids Digter,
Jeg øiner ei min Skiønnes Fied;
Men lider, tro mod Elskovs Pligter,
Og synger dog min Kierlighed.

Svæv Zephyr frem paa duunlet Vinge!
Dvæl ei; opsøg min Skiønnes Gang!
For hende, mig saa kiær, at bringe,
Mit Hiertes Sukke, og min Sang.

Hvisk

Hvisk hende til: liig Oldtids Digter,
Velsigner jeg min Skiønnes Fied;
Og lider, tro mod Elskovs Pligter,
Og synger ømt min Kierlighed.

Ottende Scene.

Dermont. Versac.

Versac. Alting gaaer efter Ønske min Ven! man kan ikke tænke sig noget skiønnere Huus, eller nogen mere forekommende Vertinde, og med det samme jeg stod, og gloede op og ned ad Murene fik jeg Øie paa en ung Pige, der var skiøn som en Engel.

Dermont. Men min kiære Versac!

Versac. Bliver Du endnu ved at plage mig med dine Indvendinger? Lad mig dog nu see, at Du ikke gaaer hen, og forplumrer mig Alting, naar den kiære Moster kommer ind igien.

Dermont. Men Du stod jo, og løi hende lige op i Øinene.

Versac. Og hvad kan det skade? Husker Du, at vi ere Bordeaux saa nær. (i en pralersk Tone). og der har jeg hiemme.

Dermont. Hvad skal der komme ud af alt dette?

Versac. Hvad Du dog er en Dosmer! Kan Du ikke indsee det? Jeg kan takke mine Smaa-

løgne

løgne for at man anseer mig for en Kapitalist, og tænker at jeg vil kiøbe dette Huus; man indlader sig nærmere angaaende Prisen. Jeg lader som om dette Kiøb ikke just er mig saa meget om at giøre. Jeg finder Ubeqvemmeligheder, jeg frygter Bekostninger; der bliver meget at reparere; imidlertid, hvis man vil være billig, saa synes Jeg ret vel om Stedet, og i Følge disse Menner, og Dersommer, frygter man for at jeg kunde falde paa at reise min Vei igien. Jeg trækker Sagen ud; man vil indgaae nærmere Bekiendtskab, man anretter en Vesperkost. Jeg er saa galant at tage derimod. Vi snakke endnu om vores Handel, det lakker langt ud paa Aftenen, Natten falder paa, man tilbyder os Senge, vi tage derimod; man spiser Aftensmad; jeg lover at give Svar om et Par Dage; vi reise; vi naae Bordeaux i Morgen, og til Ære for mit Genie, finde vi, uden at eie Hvid eller Skilling, et godt Aftensmaaltid, en god Seng, og vi kiøbe os desuden et Huus, hvis vi lyste.

Dermont. I vores Forfatning troer jeg ikke at der er noget saa meget lastværdigt deri; men . . . . .

Versac. Ah, Aftensmaden rører dit Hierte.

Dermont. Men, jeg kiender Dig. Jeg er vis paa, at Du vil skeie ud fra din Plan, og

be-

begaae en eller anden dum Streg, som vi siden komme til at angre.

Versac. Du er nu altid saa frygtsom. (Tienestefolkene komme med Vesperkosten, og dække den paa Steenbordet). O, see dig engang om; seer Du, hvad man kommer med der?

Dermont. Hvad? Til os?

Versac. Atter noget, som Du kan takke mig for . . . . . De bød mig nogle Forfriskninger inde i Huset; men Du var jo her ude. Skulde Orest kunde nyde en Mundfuld uden sin Pylades? . . . . . Jeg talede om den friske Luft herude, om Udsigten, og Du seer, hvor man ret stræber at opfylde mine Ønsker. . . . . Der kommer nogen, det er vores gode Vertinde. Mon man skulde nægte os den Glæde, at see den unge Dame herude med? . . . . . Det skal jeg nok sørge for.

Niende Scene.

Mad. Dorval. De Forrige.

Mad. Dorval. Jeg beder Dem undskylde, at jeg i dette Øieblik ikke kan byde Dem andet end disse Frugter, og en Smule Melkemad, jeg ventede ikke . . . .

Versac. Ingen Undskyldning . . . . . jeg skal for at føie Deres Ønske, tage mig lidet. . . . . . (han sætter sig.)

Mad.

Mad. Dorval (*til Dermont*). Jeg beder Dem! Vær saa god at tage Plads med.

Versac (*til Dermont*). Naa, vær nu lidt galant! Jeg veed nok, at Du ikke har synderlig Appetit . . . . men Du maae dog vise Madamens Anretning den Ære, at nyde lidt af den.

Dermont (*spiser graadigt*). Denne Melk er ypperlig.

Versac (*til en af Folkene*). Tør jeg bede om lidt Brød! Det er et sandt Ord, at Appetiten kommer, naar man begynder at spise.

Dermont. Tør jeg ogsaa bede om lidt Brød! Det merker jeg med.

Mad. Dorval. Det fornøier mig, at det lidet jeg har at byde, smager Dem.

Versac. Det er altsammen delikat . . . Ere disse Frugter af Deres egen Hauge?

Mad. Dorval. Alle af min egen Hauge, De saae selv, at der var deilige Træer i den.

Versac. Kun en Smule gammeldags.

Mad. Dorval. Hvad synes Dem om Springvandet?

Versac. Det har ypperligt Vand . . . Jeg skal udbede mig et Glas Viin.

Mad. Dorval. De synes altsaa ikke om denne gamle Bygning?

Versac Jeg agter, at lade den rive ned (drikkende) En ypperlig Margeaux.

Mad. Dorval. Jeg kan altsaa haabe, at vi komme til Akkord?

Versac. Ja, naar jeg ret tænker mig om, saa beholder jeg nok Huset.

Mad. Dorval. Maae jeg altsaa tage mig den Frihed, at spørge, om det er med en Herre her fra Egnen, jeg har den Ære at handle?

Versac. Ja, jeg er fra Bourdeaux, og og heeder Versac.

Mad. Dorval. Versac! Ih, det er jo et meget bekiendt Navn.

Versac. Ja, jeg tør smigre mig med, at det har en Slags Agtelse.

Dermont. Upaatvivleligt. Man finder undertiden hans Navn paa Verler.

Mad. Dorval. Det Navn er bekiendt; paa Børsen . . . overalt . . . .

Versac (afsides). Hun tager mig for min Onkle.

Mad. Dorval. Jeg drømte mindst om, at jeg stod i Handel med en af de rigeste Kiøbmænd i Frankrige.

Versac. Madam!

Mad. Dorval. En Mand, der er saa bekiendt for sin Retskaffenhed, og sin Oprigtighed i alle Affairer.

Versac. De er alt for artig, Madam!

Mad.

Mad. Dorval. Hans Ord er saa got som en Contrakt . . . Jeg agter Dem, uden at kiende Dem, og for at have den Fornøielse at handle med Dem, saa skal jeg saa meget mueligt, see at lempe mig efter Deres Fordringer.

Versac. Jeg beder! De er ganske og aldeles Deres egen Herre. De maae vide, at jeg blot kiøber dette Huus, som et lidet Forfriskningssted; thi uden Pralerie, saa gives der adskillige Landgodser, under Navnet Versac.

Mad. Dorval. Det tvivler jeg aldeles ikke om.

Dermont. Er Madamen ogsaa fra Bourdeaux?

Mad. Dorval. Jeg er født her i Byen; men jeg boer ellers i Paris. (til Versac.) Maaskee har De hørt tale om Madame Dorval?

Dermont. Madame Dorval!

Versac. Ja Madam! Deres Navn er mig bekiendt. Jeg vidste ogsaa, at De er kommen fra Paris for nogle Maaneder siden, og at De boede i vor Egn, tillige med en allerkiereste Søsterdatter.

Mad. Dorval. Ja, jeg har benyttet mig af den Omstændighed der kaldte mig hid, og taget hende med, for at adsprede hende i Anledning af en Kierligheds-forstaaelse. . . . De veed, hvorledes Ungdommen er.

Versac. Ja, Lidenskabernes Alder! En ulykkelig Elskov . . . . . . Hindringer . . . . Jeg kiender det.

Dermont (frygtsom). O, Deres Jomfrue Søsterdatter, har formodentlig glemt denne Kierlighed?

Mad. Dorval. Langt fra! Hun kan ikke glemme den ret endnu; men jeg haaber at det snart . . . .

Versac. Hvad? De, Madam! hos hvem Forstand og Godhed synes mig at være forenede; De sætter Dem imod Deres Søsterdatters Smag?

Mad. Dorval. O, hendes Valg er giort lige hen i Veiret. For det første har hun intet andet, end hvad hun kan vente efter mig; og saa gaaer hun hen og fatter Kierlighed til et ungt Menneske, der heeder Dermont, rigtig nok et honet Menneske; men, som har ikke andet, end det, han staaer og gaaer i; kort sagt, en fattig, stakkels Musikus.

Versac. Og maaskee en Stakkel i Musiken? Jeg formoder dog, at De hellere foretrækker en Mand . . . . i fald Rørelse . . . . en Mand som jeg.

Mad. Dorval (giver ham sit Manuskript tilbage, som falder ud af hans Lomme). Vogt Dem! her taber De disse Papirer.

Versac (sagte). Ak, min Gud! min Opera! (høit.) Det er Papirer af største Vigtighed.

Mad. Dorval. Maaskee et eller andet Dokument?

Versac. Det er et nyt Slags Vexler, trukken . . . .

Dermont. Paa et blandt de beste Huse i Paris?

Versac. Og paa Sigt; De anseer det vel ikke for en Uhøflighed, hvis jeg beder Dem om, at De tillader os at hilse paa Deres elskværdige Søsterdatter.

Mad. Dorval. Det skal være mig en Pligt, at opfylde Deres Ønske . . . . . Jeg skal lade hende kalde. (Mad. Dorval gaaer hen til Porten.)

Dermont. O, min Ven! hvilken Lykke!

Versac. . . . . Gienkiendelsens Scene nærmer sig: lad os nu ikke giøre dumme Streger igien.

Dermont. Jeg er saa drukken af Glæde.

Versac. Husk paa at forberede hende. Ikke alt for pathetisk; Du kunde ellers staae Fare for at det kunde opvække Latter.

Dermont. Hun kommer, min Ven!

Versac. Mosteren er med; hendes Nærværelse vil sætte os i Forlegenhed.

Ti-

Tiende Scene.

De Forrige. Mad. Dorval. Lise.

Mad. Doeval. Min Pige, vores Herrer Giæster, ønske at . . . .

Versac. Bevidne Dem Deres Høiagtelse.

Lise (bliver Dermont vaer). Gud!

Mad. Dorval. Hvad feiler Dig, Pige?

Versac (affides). Nu frisk! Et gammelt Komoediekneb.

Lise (forlegen). O, ... jeg . . . .

Versac. Maaskee stiger Blodet Dem til Hovedet? . . . . . en Forblindelse . . . . man troer, at see, . . . at gienkiende . . . . saadant noget hændes ofte.

Lise. Rigtig nok følede jeg en Klemmen for Hiertet.

Versac (med et Blik til Dermont). O, ja vist; alt saadant noget kommer fra Hiertet.

Mad. Dorval. Men nu er det dog gaaet over?

Lise. Ja, nu er det got igien.

Versac. Jeg seer nok paa Deres levende Øine, at vi ikke have noget at befrygte.

Dermont. Jomfrue! . . . . .

Mad. Dorval. Gaae ind i dit Værelse!

Versac. Tvertimod. Hun vil have Got af den friske Luft.

Dermont (sagte til Versac). Jeg kan ikke komme til at tale med hende.

Versac. Lad mig raade . . . . . . (han stiller sig imellem Mad. Dorval og Lise, og affecterer en vigtig Kiøbmandstone). Jeg kunde vel ikke faae Husets Skiøder, og øvrige Papirer at see?

Mad. Dorval. Jo, meget gierne, alle disse Papirer ligge i mit Værelse.

Dermont (sagte til Lise). Lise! kun et eneste Ord.

Lise. Nei, min Herre!

Versac. Vel! saa lad os gaae ind. Og hvem veed! Maaskee kunde vi giøre alting af med det samme.

Mad. Dorval. Ja, meget gierne.

Lise. Jeg følger med Moster.

Versac. Vist ikke, Jomfrue; bliv De! Vi har saa meget at tale om. Kontrakt, Renter, Underskrivt, Ratifikation . . . . . (han legger udmerket Vægt paa det sidste Ord.) Det er ikke moersomt for en ung Pige.

Mad. Dorval. Det er gandske sandt; bliv Du heller her ude, og hold denne Herre med Selskab.

Lise. Men Moster . . . . .

Mad. Dorval. Nu vil jeg saa have det.

Versac. Deres Moster vil have det; og altsaa adlyder de. Kom nu Madam, og lad os komme til at tale om vore Affairer.

El-

Ellevte Scene.

Dermont. Lise.

Dermont. Kiereste Lise; altsaa seer jeg Dem igien! . . .

Lise. Lad mig være i Roe, min Herre!

Dermont. Hvad? De vil ikke høre mig!

Lise. Hvad skulde jeg vel høre, som ikke vilde falde slet ud for Dem? Hvad? I hele sex Maaneder ikke et eneste Brev.

Dermont. Men sig mig engang. Kunde jeg skrive Dem til?

Lise. Jo, Deres Forretninger ere nok af saa stor Vigtighed, at . . . . .

Dermont. Men jeg maatte jo vide . . .

Lise. At jeg var her, forladt af den hele Verden, plaget af min Moster; ene; kort sagt, nær ved at angre, at jeg, havde elsket en Ubestandig.

Dermont. Jeg ubestandig? . . . O aldrig!

Lise. Og hvad vil De at jeg skal tænke? Mener De at faae mig til at troe, at man, naar man elsker oprigtigt, ikke veed at finde et Middel til at skrive, eller sige det; men Hovedstadens Glæder, og maaskee en anden Kierlighed, har

bragt Dem til at glemme en Ulykkelig, der al sin sin Levetid vil græmme sig over, at have elsket Dem.

Dermont. Lise, ah! forlad mig! Lad mig retfærdiggiøre mig for Dem. Jeg er ikke strafskyldig. . . . . Husk paa, at De skrev mig til før Deres Afreise, men De lod mig allene vide, at De reiste ud til et Landsted, i Nærheden af Bourdeaux, og glemte at melde mig Stedets Navn. De reiste; hvor var jeg ikke forlegen! Jeg spurgte mig for allevegne, men forgieves. Ingen kunde give mig Oplysning. Der var intet andet for, hvis jeg vilde finde Dem, end at søge Deres Spor. Jeg fulgte min Ven; Tilfældet bragte os herhid. Jeg glæder mig over Deres Nærværelse. Jeg venter at see Dem dele min Glæde; og De, De giør mig Bebreidelser, uagtet jeg egentlig er den Uskyldige.

Lise. Hvad siger De? Er det muligt?

Dermont. Der seer De Deres Brev; døm nu!

Lise. Ah Dermont, tilgiv mig!

Duo.

Dermont.

Kiære Lise! siig jeg dig elsker.
Ingen sødere Lyd jeg veed.

Lise.

Siger jeg end: Ven jeg dig elsker!
Kun større Sorg kun meer Fortred!

Dermont.

Lise, siig mig: jeg ømt dig elsker!
Ingen sødere Lyd jeg veed.

Lise.

Vel Dermont, dig din Lise elsker!
Jeg dit Hierte jo skylder Fred.

Begge.

Han)
Hun) mig elsker!
Blide Hæld! søde Glæde!
Du fortryller min Siæl.
O gientag et Ord,
Som os lover Hæld!
Kiære Lise,)
Dermont,) jeg ømt dig elsker!
Denne Tone mig lyder sød;
Begge vi atter den gientage!
Ingen Samklang skiønnere lød.

Lise.

Men hvis af Skiæbnen Adskils Vink vi fik?

Dermont.

Ah, tunge Slag! jeg da i Graven gik.

Begge.

Forjag hiin mørke Sky,
Vor Glæde mørkner den!
Med haabfuldt Blik vi skue
I Fremtiden hen!

Lise. Der kommer Deres Ven. . . . Min Moster følger nok med ham; jeg løber. Jeg er ellers bange for at min Forvirring skal røbe mig. (hun gaaer).

Dermont. Lykkelige Slumpetref! hvor meget skylder jeg Dig ikke!

Tolvte Scene.

Versac. Dermont.

Versac. Nu, har I skiændtes? lagt jer ud med hinanden . . . . og forligt jer igien? Kort sagt, er Du tilfreds?

Dermont. Jeg er himmelglad. Hvor er jeg Dig ikke forbunden kiære Versac, fordi Du har forskaffet mig dette Møde.

Versac. Veed du hvad dette Møde koster mig.

Dermont. Nei.

Versac. Femten tusinde Rigsdaler.

Dermont. Hvad siger Du?

Versac. Jeg siger, at medens Du stod, og sværmede med din Skiønne, var jeg i Kattepine.

Dermont. Naa, og hvad saa videre?

Versac. Ih nu, efterat jeg længe havde staaet og tinget, kiøbte jeg tilsidst Huset.

Dermont. Min Gud!

Versac. Min Gud! ja! 15000 Rigsdaler. Det er ikke dyrt, uden med Hensyn paa Omstændighederne.

Dermont. Hvad skal der nu blive af? Ikke eie den mindste Skilling, og dog kiøbe et Huus!

Versac. Jeg er ikke den første der har giort det.

Dermont. Men kunde Du ikke have opsat det til en anden Gang.

Versac. Det var umuligt. Vi vare blevne eenige om Kiøbesummen; og kom saa ikke Notarius som om han var kaldet. Den gode Kone som frygtede for at jeg skulde sadle om, benyttede sig af denne Leilighed. Hun foreslog en Kontrakt, med Skadesløsholdelse af den der brød sit Ord. . . . No-

. . . Notarius gik mig paa Klingen. Jeg vidste ikke hvad jeg skulde sige. Man lagde to Ark stemplet Papiir for mig. . . . . Tilsidst kiedede disse Formaliteter mig. Jeg slog til, og underskrev her, lige saa fix som tilforn paa Vexel-Obligationerne.

Dermont. Men, plager den Onde dig da skinbarlig?

Versac. Ih Broder naar Alt kommer til Alt, hvad er det saa videre end, at jeg gaaer glip af Huset?

Dermont. Men, naar Du skal rykke ud med Pengene, hvad vil Du da sige?

Versac. Ih, saa vil jeg præsentere Dem min Vexel paa Sigt.

Dermont. Og naar nu din Onkle faaer alt dette Galskab at vide?

Versac. Han vil vel blive gal i Parykken; ligemeget! han har Uret. Naar Onklen eier som til sex Huse, saa kan hans Søstersøn jo sagtens kiøbe et.

Dermont. Men Du skal jo betale, Aaseħoved! . . . betale femten tusinde Rigsdaler. Veed Du vel hvad det har at betyde?

Versac. O! Jeg har jo Tiden for mig, man giver mig to Dages Credit.

Dermont. Altsaa skal vi om to Dage rassere for nogle elendige Gautyve?

Ver-

Versac. Jeg har got Haab endnu. Maaskee kan det hænde, at min Onkle synes got om Huset. Og det var vel en stor Ulykke, om han giorde mig en Present dermed, paa Afdrag i Arven.

Trettende Scene.

De Forrige. Mad. Dorval.

Mad. Dorval. De forekommer mig temmelig skiødesløs, af en Handelsmand at være; der har De glemt Gienparten af Obligationen. . . . . .

Versac. Ah, det er sandt! jeg beder om Forladelse. Jeg har saa meget i mit Hoved, og dette er saadanne Smaating.

Mad. Dorval. Da nu imidlertid Alting er afgiort, saa kan jeg forsikkre Dem, at De ikke har giort noget slet Kiøbmandskab.

Versac. O, jeg kan aldrig giøre noget slet Kiøbmandskab. Ingen i Verden er saa lykkelig som jeg. Imidlertid synes min Ven der, at det er noget dyrt . . . . i Forhold til vores Formue. . . . . .

Mad. Dorval. Ah, det kommer af, at han ikke kiender Fordelene ved dette Huus, eller rettere Deres Huus; thi fra i Dag af, kan De gandske og aldeles ansee det som Deres Eiendom.

Ver-

Versac. Ja, i Dag, som mit; men i Morgen? . . . . .

Mad. Dorval. Beed Deres Ven, som synes misfornøiet med Kiøbet, at han vil trine ind, og besee Huset.

Versac. Kom ind med min Ven, og besee min Eiendom!

Mad. Dorval. Jeg overlader Dem alt, lige indtil Meublerne. Endog Billarden er et nyttigt Stykke.

Versac. En Billard! ypperligt! (til Dermont). Vil Du gaae ind, og spille et Partie paa min Billard?

Dermont. Jeg skulde næsten have Lyst at bekiende alting.

Mad. Dorval. Ah, der seer jeg min smukke Herr Naboe.

Fiortende Scene.

De Forrige. Ferville.

Ferville. Disse Fremmede! Denne Notarius, som jeg saae komme ud af Porten . . . . alt dette sætter mig i Uro.

Versac. Hvem er den Mand?

Mad. Dorval (sagte til Versac). Det er den Naboe, som jeg talede til Dem om før; han hvis Gaard støder op til min.

Versac. Ah, den Naboe, som vilde kiøbe deres Huus.

Ferville (afsides). Jeg er bange for at jeg har giort en dum Streg. (høit) Nu kiære Naboerske?

Mad. Dorval. Nu kiære Naboe! Nu er Huset solgt.

Ferville. Solgt!

Mad. Dorval. Og ret vel solgt . . . . (peger til Versac) Den Herre der har kiøbt det, (afsides) han bliver arrig. Lev vel! (til Dermont) Lad os nu gaae ind. Jeg skal giøre mig al Umage for at skaffe Dem en behagelig Aften.

Dermont. Hvad siger De Madam! bliver vi her?

Mad. Dorval. Vær De ubekymret. Jeg har i alle Henseender sørget for at betage Dem enhver Uleilighed.

Versac (til Dermont). Bare hun nu ikke har sendt Bud til Byen Briac.

Mad. Dorval. Tienerinde Herr Naboe! (hun vender sig for at gaae; Dermont rækker hende sin Haand. Versac følger dem.)

Ferville (løber efter Versac, og trækker ham i Kiolen, i det Øieblik han vil gaae ind i Huset). Maa jeg ikke tale et Ord med Dem?

Versac. Hiertelig gierne.

Fem=

Femtende Scene.

Versac. Ferville.

Versac. (affides) Han vilde have kiøbt Huset. Lad ham kun komme.

Ferville (affides). Han veed intet af min Plan. Jeg vil føle ham paa Tænderne.

Versac. Det er ret en vakker Egn her.

Ferville. Luften er noget fugtig.

Versac. Da synes mig dog, at Folkene her, see ud til at befinde sig vel.

Ferville. O! her gives hyppige Febere.

Versac. Feber mig her, og Feber mig der! Jeg agter at opholde mig her i Sommermaanederne.

Ferville. Det skal glæde mig, at giøre Deres Bekiendtskab.

Versac. Boer De her i Nærheden?

Ferville (viser mod den Side ligeover for sit Huus). Ja her tæt ved.

Versac. Der seer De mit Huus.

Ferville. Jeg hører, at det er Dem der har kiøbt det.

Versac. Ja jeg har sat femten tusinde Rigsdaler i det; det er ikke dyrt.

Ferville. Hm! . . . . . da har det Huus dog sine store Ubeqvemmeligheder.

Versac. Jeg agter at lade det reparere.

Ferville. Jorderne due ikke.

Versac. Fordi de ere slet dyrkede.

Ferville. Her er saa megen Skov.

Versac. Den lader jeg hugge væk.

Ferville. Det er en anden Sag.

Versac. Inden et halvt Aar vil De neppe kiende dette Sted igien.

Ferville. Med Smag, kan man nytte Alting.

Versac (peger til Fervilles Huus). Siig mig engang, seer De det Huus der?

Ferville. Ja jeg giør.

Versac. Kiender De det?

Ferville (affides). Om jeg kiender mit eget Huus. O jo, ret vel!

Versac. Det forekommer mig, som der er Udsigt til min Hauge fra nogle af Værelserne.

Ferville. Det er den eneste Udsigt der er.

Versac. Det er brav nok. Men jeg er ingen Elsker af nysgierrige Folk, og altsaa agter jeg at lade plante en Allee af Poppeltræer langs med disse Vinduer.

Ferville. Men Naboen?

Versac. Naboen vil rigtigt nok miste sin Udsigt, det er sandt; men enhver er sig selv nærmest.

Ferville. Ja, jeg merker nok at det er Deres Symbolum.

Versac. Den lille Kilde, som vælder op i min Hauge, og som har sit Udløb giennem Naboens, vil jeg lede omkring i Bugter, med Blomsterparterrer paa Siderne. Den skal danne mig en lille Aa og en Andepark. Det vil see ret smukt ud.

Ferville. Ja, i Sandhed, ret skiønt!

Versac. Og saa meget skiønnere, da jeg agter at give den et andet Udløb; thi efterat jeg har ledet den rundt omkring giennem min Hauge, vil jeg lade den løbe ud i mit Vænge.

Ferville. Og Naboen?

Versac. Ih, han faaer intet. Men det er nu ogsaa en Bagatel, som ikke er værd at regne saa nøie.

Ferville (afsides). Jeg Dumrian.

Versac. See der har De omtrent de Forandringer som jeg agter at giøre.

Ferville. Ih, jeg synes det er nok.

Versac. Ah! ja, jeg maa dog endnu lade opføre en Muur langs med Sidehuusgrunden.

Ferville. Hvad siger De? endnu en Muur?

Versac. En ret høi Muur. Men paa den Side ind til mig, agter jeg at klæde den med Espaliertræer.

Ferville. Og Naboen?

Versac. Naboen faaer hielpe sig som han kan.

Ferville. Men, med Tilladelse? denne Muur? . . . . .

Versac. Skal opføres lige midt for Facaden af hans Huus, saa at Værelserne blive lige saa mørke som Arrestkammere. . . . Det er rigtigt nok ubehageligt.

Ferville. Jeg haaber dog at Loven . . .

Versac. Den kiender Jeg ret vel, og jeg har desuden læst Skiødet. . . . . Tre geometriske Fods Bredde langs med hans Grund, er alt hvad han kan vente sig.

Ferville. Altsaa skal denne ulykkelige Naboe? . . . .

Versac. Det rager ikke mig. Man har desuden sagt mig, at han skal være en Blodsuger, en Jødeknegt. Kiender De ham?

Ferville (meget opbragt). Ih for Satan! Ja vist kiender jeg ham. Veed De vel, at denne Nabo er jeg selv.

Ver-

Versac. Det fornøier mig at giøre Deres Bekiendtskab.

Ferville. Veed De vel, at min Eiendom vil tabe al sin Værdie derved.

Versac. Ja; men min vil vinde betydeligt.

Ferville. Jeg maa blive rasende.

Versac. Men nu, al egen Fordeel tilsidesat! Finder de ikke min Plan ypperlig?

Ferville. Men den ødelegger mig.

Versac. Og mig beriger den. Naar man har saadan en Eiendom, saa har man Moerskab af at forandre, at vende op og ned paa alting. Sandt nok er det, man øder endeel Penge, men naar man sidder saa varmt inden Døre som jeg . . . . .

Ferville. Dette er dog vist nok ikke det eneste Sted som De eier?

Versac. Jeg! Hvad tænker De? jeg kiøber næsten hvert Aar.

Ferville. Skulde De ikke have Lyst at afstaae mig Stedet?

Versac. De kunde ikke være tient dermed. Jorderne ere slette; Luften er fugtig. Her gives hyppige Febere.

Ferville. Men, hvis De nu fik noget til Opladelse? . . .

Versac. Umuligt! Jeg har allerede fattet en Slags Tilbøielighed for dette Sted; og siden det koster mig selv femten tusinde Rigsdaler, saa vil jeg give Dem min Hals, om jeg sælger det under tyve tusinde Rigsdaler. Min Plan har gandske fortryllet mig. De seer selv, at saadan en Bæk, en Andepark, en Muur med Espaliertræer. . . . . .

Ferville. Det kunde være ret smukt, det kan ikke være bedre. . . . . Men hør engang, De forekommer mig at være en galant Mand. Hvis De vil modtage fordeelagtige Forslag. . . . Kom ind med mig et Øieblik, Vi skal nok komme til Rette. Jeg skal ikke være ubillig.

Versac. Ikke ubillig; betaler De kontant?

Ferville. Kontant! (han giør en Pantomine, som en der tæller Penge). Der kommer nogen; jeg venter Dem altsaa! Jeg skal imidlertid opsætte en lille Separatkontrakt (afsides). Det forbandede Huus! Det vil blive mig vebret.

Versac (allene). Brav! jeg har Smausen i min Lomme. . . . . . Og, hvo veed, om jeg ikke giør en god Handel?

Sextende Scene.

Lise. Dermont. Versac.

Versac (efter Ritornellen). Men, hvad er paa Færde? I see mig begge saa forskrækkede ud.

Tercet.

Lise.

Fordervet er det hele Spil,
Min Moster har om Sagen Vind;
Ak, hvad er nu at gribe til?
De strax paa Stand maa pakke ind.

Versac.

Hvordan? siig frem! hvad er at giøre?

Dermont.

Vi strax paa Stand maa pakke ind.

Versac.

Hvorfra fik hun om os at høre?

Lise.

En Sladdrer fra nærmeste Bye,
Hos hende uden Tvivl har løbet.

Versac.

Hvad har han røbet?

Lise.

Ei jeg veed det;
Men hist fra Sideværelset,
Vi hørte saa lydt hendes Stemme;
End kan jeg ei min Angest glemme.

Versac.

Meld hvad hun sagde!

(spøgende til Dermont).

Det er Moster som taler.

Lise.

"Jeg af et snedigt Prakkerpar,
"Ved Næsen mig har ladet tage;
"Men snart mig Hevnen sød skal smage,
"For dem at straffe, alt Midler jeg har.

Dermont (til Versac).

Hører du? det er Moster som taler.

Versac.

Ja vel! ja vel!
Moster taler ret vel.

Der-

Dermont og Lise.

Hvis hun intet vil høre,
Hvad er da at giøre?
Siig, hvor skal det os gaae?

Versac.

Over hende, giv Agt!
Nok din Ven skal faae Magt.

Dermont.

Og end Du leer?

Versac.

Nu vel! mon det et Spørgsmaal var?
For mig hun gierne alt maa vide;
Jeg i mit Huus for vel det har,
Til nu saa brat at tøsle bort.
Nei, nei, nei, nei! Jeg ei er Nar,
Jeg i mit Huus for vel det har.

Dermont og Lise.

Hvordan?
han
Endnu } Lyst at blive har?
De

Lise.

Jeg Moster kiender,
Naar vreed hun skiænder;
De uden Omsvøb Huset romme maa.

Versac.

Den kiære Kone,
Jeg skal forsone;
Og alt skal heldigt Udfald faae.

Dermont.

Mon best at blive, eller gaae?
Hvad Ende skal dog dette faae?
Det ei er Spøg, naar hun er vreed,
Vi os for hende kaste ned!

Dermont og Lise.

Vee os, naar hun vorder vreed:

Thi strax hun { Dem / Dig } paa Dør vil jage.

Det ei er Spøg, naar hun er vreed;
{ Vi / I } strax for hende knæle ned!

Versac.

Hun ikke er saa farlig vreed;
Nei, nei, nei, nei!
Forsager ei!
Jeg Raad mod hendes Vrede veed.

Dermont. Lise. Versac.

Tys! der hun er; forsigtige vi være!
Hold gode Miner,
Naar frem hun triner!
Tys, tys nu Kiære!

Dermont. Hvorledes skal det nu gaae os?

Versac. Jeg skal nok see til at fordele Uveiret. Jeg har Papirer hos mig. Anviisninger paa bekiendte Folk, som altid blive honorerede. Madame Dorval skal snart erfare, at vi ikke ere Skielmer. Hun kommer; friskt Mod! Jeg skal opholde mig et Øieblik, for at bringe hende til Raison.

Syttende Scene.

De Forrige. Mad. Dorval.

Mad. Dorval (stødt). Men hvorfor bliver De bestandigt her ude paa Gaden, min Herr Versac?

Versac. Jeg er saa indtagen af dette Sted, at jeg er færdig at blive tosset derover.

Mad. Dorval. Ih nu; De kan nyde Alting her, gandske efter eget Behag, naar De først er bleven retmessig Eiermand . . . . saasnart De har betalt . . .

Versac (afsides). Den gode Moster giver Spidser.

Mad. Dorval. Det er nok det sikkreste, at jeg reiser til Bourdeaux, og modtager min Betaling af Deres Casserer.

Versac. Ih ja vist skal min Casserer betale Dem.

Mad. Dorval. Siden min Herr Versac reiser i Morgen, saa kunde De være saa god at overlade mig en Plads i Deres Vogn.

Versac. Med megen Fornøielse. Men det vil genere Dem.

Mad. Dorval. Jeg har just havt Bud til Briac. . . . Der er kun en eneste Vanskelighed. Det er allerede over fiorten Dage siden man saae nogen Reisevogn der.

Versac. Ja saa! Men mon Budet ogsaa har spurgt efter Vertshuset: De forgyldte Horn.

Mad. Dorval. Der er intet Vertshuus der i Byen, som heeder de forgyldte Horn.

Versac. Det maa jeg sige, er ogsaa meget ulykkelig. De findes dog overalt.

Mad.

Mad. Dorval. Tilgiv min Dristighed! . . . . men er den Herr Versac, som jeg har den Ære at tale med, den bekiendte Kiøbmand i Bourdeaux?

Versac. Ja, o ja! paa nogle Millioner nær. Jeg er hans andet jeg.

Mad. Dorval. Med hvem har jeg da den Ære at handle?

Versac. Med en meget galant Mand, der vel just ikke er saa riig som Folk troe, efter hans Navn at dømme; men, her er knap Tid. . . . . Et Ord Madam! for at betage Dem al Uro i Henseende til mig, saa behag at læse dette ærefulde Vidnesbyrd om mine Talenter, og den Agt jeg nyder. De vil see af dette Brev, at, hvis Lykken ikke i dette Øieblik viiser sig gunstig med mig, jeg dog har Talsmænd og Venner, der kan vinde mig Deres Agtelse. . . . Tilgiv at jeg forlader Dem! men min Modestie tillader mig ikke at være nærværende under Læsningen. . . . Jeg skal være her igien, i Øieblikket.

(han gaaer ind til Naboen).

Attende Scene.

Mad. Dorval. Lise. Dermont.

Mad. Dorval. Jeg gad dog nok vide hvorledes han vil kunde bevise mig . . . . . .

Der-

Dermont (sagte til Lise). Jeg haaber meget af dette Brev.

Lise. Lad os engang høre! . . . . . .

Mad. Dorval. Jeg maae dog engang læse dette Brev, som hans Modestie ikke tillader ham at høre paa. (hun læser).
„Det er for sidste Gang jeg har fundet overtale mig til at skrive Dig til. Du er en snedig Skielm et overg . . . .“

Dermont. Det er hans Onkles Brev. (efter en Pause).

Mad. Dorval.
O Vee! hvad er det?

Dermont og Lise.
O Vee, det gaaer kun slet.

Mad. Dorval.
Dette ham til Hæder skal være:
Herved han Yndest vil naae!

Dermont.
Dette Stød er tungt at bære,
Ei større Fusentast jeg saae.

Mad. Dorval.
Hvad meer kan det vel indeholde?
Jeg dog maa see hvordan det ender.

Der=

Dermont (afſides).
Det os Uhæld kun vil volde.
(høit)
De af dets Indhold nok jo kiender.

Liſe.
Hans Onkels Brev! nu alt er tabt;
O vee, o vee!

Mad. Dorval (læſer).
"Du ſtedſe fordrer Laan, og ei betaler det;
" Du Digter være vil, ſom lykkes dig kun ſlet;
" Ei dine Vers jeg ſeer, men jeg din Gield betaler;
" Og hvad ſlig Gield angaaer, ſig ſelv den anbefaler;
" End jeg tilgiver dig, kom i min aabne Arm!
" Og hvis Du blot din Drivt til Vers og Sang kan tvinge,
" Din ſieldne Muſicus du gierne med maa bringe,
" Som nærer lys Forſtand med ærlig aaben Barm,
" Jeg altſaa venter dig, ſom og din Ven Dermont!„
(forundret)

Der=,

Dermont!
Din Elsker Lise, altsaa her!

Lise.

Jeg næsten daanefærdig er.

Dermont.

Ak ja Madam!
Jeg en uhældig Elsker er.
Lad dog min Smerte gaae Dem nær!
Mit ømme Hiertes Flamme,
Er end som før den samme;
O lad min Smerte gaae Dem nær!

Mad. Dorval (afsides).

De noget revses maa;
Lad Dem endnu kun svede,
Af Angest for min Vrede,
Før Naadens Vink de faae.

Dermont og Lise.

Alt af hendes Blikke,
Hendes Vrede man saae;
Nu hun skaaner os ikke,
Snart vor Straf vi faae.

Mad:

Mad. Dorval (seer i Koulissen.
Der han er!

Nittende Scene.

De Forrige. Versac.

Versac.
Nu De har jo Brevet i Hænder,
Som mig til Hæder er sendt;
De nu har læst hvor min Onkel erkiender,
Min Dyd, mit Retsind, og Talent.

Dermont.
Det er Brevet fra din Onkel!

Versac.
Det er Brevet fra min Onkel?
(brister i Latter).
Jeg aldrig saae saa sieldne Løier,
Jeg næsten død mig leer.

Lise.
En lystig Spøg! i disse Løier,
Med eet vor Undergang jeg seer.

Dermont.
Han kalder sligt kun Spøg og Løier,
Den Nar! og næsten død sig leer.

Lise.

Lise.
O Vee! han os kun skaber Qval.

Mad. Dorval.
Han Eder Vanhæld bringe skal.

Versac.
Snart Eders Helt jeg vorde skal.

Dermont.
Han leer ad slige Løier;
Men mig det ei fornøier.
Jeg bander; jeg raser;
Jeg færdig er at vorde gal.

Versac. Hvad Fanden gaaer der af dig? Jeg har taget Feil; jeg har lidt af Alt i min Brevtaske, men jeg skal vise . . . .

Mad. Dorval. Det behøves aldeles ikke. Hav allene den Godhed at levere mig Kontrakten tilbage, som nu dog er til ingen Nytte.

Versac. Det kan jeg ingenlunde, Madame.

Mad. Dorval. Og hvorledes vil De betale mig min Herr Forfatter?

Ver=

Versac. Det er just dét som jeg nu vil sige Dem. Siden jeg reiser med Apostlernes Kiøretøi, og har ikke noget stort Sleng med mig, saa troer man at jeg er en fattig Diævel. . . . . . . Men man skal ikke altid skue Hunden paa Haarene.

Mad. Dorval. Altsaa vil De betale mig?

Versac. Upaatvivlerligt Madam! og oven i Kiøbet, ret vel! Men, først maa vi tale lidet sammen om min Ven. De seer af min Onkles Brev, at det er Dermont. . . . De veed at han elsker Deres Søsterdatter. Hans maadelige Kaar ere Aarsag i at De ikke vil samtykke i deres Foreening. Nu da! Jeg skal bøde paa Skiæbnens Tværhed. Jeg giver ham en Kapital af fem tusinde Rigsdaler.

Dermont. Madam! Regn ham det ikke til Onde. Han er gaaet reent fra Forstanden.

Mad. Dorval (afsides). Nu skal jeg drille ham . . . . . (høit) Jeg samtykker meget gierne i dette Giftermaal, naar De strax kan udbetale ham denne Kapital.

Versac. Strax! Strax! Det falder af sig selv.

Dermont. Jeg beder Dig dog Versac.

Versac (til Mad. Dorval). Deres Ord?

Mad. Dorval. Det giver jeg Dem med Fornøielse.

Dermont. Du forderver mig alting, Ulykfalige!

Versac (i det han vender sig mod Dermont). Utaknemmelige! (til Mad. Dorval). Vil De have reede Penge, eller gode Vexler paa Sigt?

Mad. Dorval. Ei hvad! reede Penge? Dem kan man ikke got føre med paa Reisen.

Versac. Det er sandt; vi vare ikke meget forsynede dermed. . . . . Altsaa Vexler? . . . .

Mad. Dorval. Ere fuldkommen gode.

Versac. Antager De Deres Naboe for vederheftig?

Mad. Dorval. Hvem meener De? Ferville?

Versac. Ja, Ferville.

Mad. Dorval. Det er den rigeste Mand, og største Skielm i hele Naboelauget.

Versac. Nu, her leverer jeg Dem altsaa fem tusende Rigsdaler i Vexler paa den største

Skielm

Skielm her i Naboelauget; (i en alvorlig Tone) Og jer, mine kiære Børn! (han tager deres Hænder) Jer foreener jeg: Værer lykkelige! og glemmer ikke, at det er mig der har giort jeres Lykke. (lystig). Nu Dermont, hvad synes Du om denne Udvikling?

Mad. Dorval. Jeg kan neppe troe mine egne Øine. Det er rigtigt nok hans egenhændige Paategning . . . . hvorledes har De fundet? . . . . .

Versac. Det er en Foræring han har giort mig, for at han maatte have den Uleilighed, at betale Dem Deres Huus. Det er det man pleier at kalde Ligkiøb.

Mad. Dorval. O, det fornøier mig. Den Straf fortiener han. Det glæder mig saa, at han med al sin Gierrighed er bleven tagen ved Næsen, at jeg næsten kan faae det Indfald at tilgive jer Alle det Puds I have spillet mig.

Versac. Ah, der seer jeg den kiære Naboe komme, for at deeltage i den almindelige Glæde.

Tyvende Scene.

De Forrige. Ferville.

Mad. Dorval. Kom nærmere Nabo! naa, synes Dem endnu at Huset er for dyrt?

Ferville. Jeg har giort en dum Streg, og har bødet for den.

Mad. Dorval. Og det har De ærligt fortient.

Versac (peger til Dermont). Madam! husk hvad De har lovet mig!

Lise. Kiære Moster! . . . .

Mad. Dorval. Jeg skal holde mit Ord. (til Versac) Men De Galfrands! behold De selv denne Kapital . . . . . De lever jo af Forfatteriet; De kunde maaskee behøve den.

Versac. Ingenlunde; jeg har aldrig havt i Sinde at beholde den . . . . . . Det er en Brudegave. Jeg troer at udbetale den til Dem, naar jeg giver Deres Søsterdatters Brudgom den.

Dermont. Min Ven, jeg tillader ikke . . . . .

Versac. Rolig Broder! Rolig! Jeg har jo min Oper.

Mad. Dorval. Denne Delikatesse fortiener udmerket Berømmelse.

Versac. Jeg udbeder mig kun en Godhed af Dem Madam; min Onkle troer om mig, at jeg ikke duer stort til Handelen. Vel! tien mig i at skrive ham til, at jeg uden at eie en Hvid, har i mindre end en halv Time vidst at fortiene fem tusende Rigsdaler. Jeg er viß paa, at han da vil tilgive mig.

Ferville. Hvad min Herre? De har intet . . . . .

Versac. Ikke engang til et Maaltid Mad min Herre!

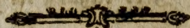
Ferville. Altsaa er det mig der betaler . . . . .

Versac. Dette Pars Medgivt; men de beholder Huset, og den Fornøielse at have giort et Par lykkeligt.

Chor.

Chor.

Med Glæde Dagen ende sig!
Erkiendtlig {skal vor / deres} Jubel lyde;
{Vor Elskov den skal / Den deres Elskov} være liig!
Ei meer {vi / de} kan til Giengield byde.
Fra Mund til Mund vort Ønske gaae:
Gid Elskov og Venskab evig bestaae!

Trykt hos J. Breinholm.